

Osobné skúsenosti

19. Nikolaj Kozuľa

Detstvo som prežil v meste, kde sa budovala obrovská jadrová elektrárňa. Na jej výstavbe pracovali aj moji rodičia. Boli ateisti, verili v svetlú komunistickú budúcnosť.

Bývali sme vo veľkom byte v novom dome. Všetko bolo super - len sa teš a raduj sa. Tak som sa snažil „radowať“. Počas dospievania som začal fajčiť, nevyhýbal som sa alkoholu. Len vo vzťahoch s dievčatami sa mi akosi nedarilo: bol som dosť plachý, a „zručnejší“ chlanci mi dievčatá, ktoré sa mi páčili, „vyfúkli“ spred nosa.

Dokonca aj môj mladší brat bol v tomto šikovnejší ako ja. Veľmi som sa preto trápil. Myslel som si, že ma nikto nemiluje a dokonca ani nikdy nebude milovať, hoci ako sa zdalo, ani vonkajší vzhľad, ani inteligencia mi nechýbali. Až neskôr som pochopil, že dievčatá nelákala moja vážnosť, ony potrebovali ľahké rozptýlenie, zábavu – a to všetky.

Keďže som nemal zmysel života, priviedlo ma to k hroznému rozhodnutiu, že treba uvoľniť miesto pod slnkom, zavrel som sa v kúpeľni, napustil si vaňu horúcou vodou a ponoriac sa do vody, som zobral do ruky žiletku ... a zrazu, v poslednej sekunde sa mi pred očami vynorila jedna príhoda z detstva, keď som bol záhadným spôsobom zachránený pred nákladiakom, ktorý sa na mňa rútil. Šiel som na bicykli a prechádzal som krížom cez cestu. Podľa všetkých zákonov fyziky bola zrážka nevyhnutná. No nestalo sa tak! Koľkokrát som potom, ako sa to stalo, skúmal stopy pneumatík, vymeriaval šírku cesty, počítal vzdialenosti, ale výsledok bol stále ten istý: čas sa zastavil, aby som mohol prejsť tých pár centimetrov, ktoré mi zachránili život. Kto môže zastaviť čas? Boh? Čo je to za Moc? Znamená to, že sa o mňa zaujíma, keď ma zachránil? Rozhodol som sa zatiaľ ešte žiť a pohľadať Toho, Kto má o mňa záujem a zachránil ma. Žiletku som odložil. Zatiaľ.

Netušil som, kde hľadať informácie. Akýsi ľudia roznášali po schránkach v našom dome nejaké letáky zadarmo, jeden som si zobral. Bolo v ňom popísané učenie o reinkarnácií – o veľkom počte prevteľovaní sa človeka po smrti. Pomyslel som si, že keby to bola pravda, tak by som zomrel pod kolesami nákladiaka, pretože práve v tom momente by sa moja duša prevteľila do niečoho iného. Nie, Boh mi zachránil život! Pokračoval som v Jeho hľadaní.

Odpoveď nedala na seba dlho čakať. Prišla v podobe zoznámenia sa s jedným neobyčajným mladým človekom, mojím rovesníkom. Nezvyčajné na ňom bolo, že nepil, nefajčil, nenadával, bol vždy pokojný a vyrovnaný. A ešte k tomu bol zaujímavý spoločník na rozhovory. Volal sa Sláva. Zistil som, že Sláva číta Bibliu a vie sa počas modlitby rozprávať s Bohom. To ma zaujalo. Poprosil som ho, či by som aj ja mohol chodiť tam, kde sa konalo to štúdium. Koľko skvelých, zaujímavých objavov som urobil v tom malom byte! Koľko prvých

duchovných skúseností som zažil, prvých nesmelých modlitieb vyslovil! Cez štúdium Biblie sa mi odhalilo všetko: plán záchrany, vyplnené proroctvá, a hlavne - osoba Ježiša Krista. Pochopil som, že práve On ma vtedy zachránil spod kolies nákladiaka. Ako odozva nato sa v mojom srdci zrodil pocit vďačnosti a lásky k Ježišovi. Môj krst bol v jeden chladný letný deň, schyľovalo sa na dážď. No v okamihu, keď som vošiel do vody, oblaky sa rozostúpili a vykuklo slnko, ktoré zohrialo mňa, pastora, aj všetkých prítomných na tejto slávnosti.

Moji rodičia neschvaľovali moje rozhodnutie. Mysleli si, že ma „psychologicky zmanipulovali“ dôvtipní a „podkutí“ ľudia. Ako som vedel, obhajoval som svoje presvedčenie, citoval som Bibliu, no nemalo to žiadny význam. V rodine sa usadil pocit odcudzenia a nepochopenia.

Krátko nato moja viera prešla ešte jednou vážnou skúškou: povolali ma do armády. Tam som prežil všeličo: od krivých pohľadov, cez otvorený výsmech, až po otázky z Biblie, na ktoré som zatiaľ ešte nevedel odpovedať. Modlitba sa stala mojím „kyslíkovým prístrojom“ ktorý udržiaval môj duchovný život „nad vodou“.

Po návrate z vojny som začal snívať o rodine, ale predstava, že budem mať životnú partnerku, sa mi stále zdala nereálna. Pravda, začal som si všímať, že dievčence na mňa pokukávajú, dokonca som sa zo zúfalstva skoro s jednou oženil, hoci som k nej necítil lásku a nemali sme spoločné záujmy. Našťastie, včas som sa zastavil, keď som si uvedomil, že potrebujem ženu - kresťanku, ktorá bude verná, tolerantná, rozumná, čo som u neveriacich dievčat nevidel.

Keď som sa zato začal veľmi vrúcne modliť k Bohu, odpovedal mi zázračným spôsobom. Raz som v cirkevnom spoločenstve som uvidel tú, ktorá zaujala moje srdce. Bola z iného mesta. Nevediac, ako k nej prísť a bližšie sa zoznámiť, začal som prosieť Boha o pomoc. Vždy bolo okolo nej veľa ľudí a preto nebola možnosť porozprávať sa. Za nejaký čas odcestovala. Zúfalo som si pomyslel: „Vedel som to Bože. Nikto ma nepotrebuje, okrem Teba.“

Čoskoro sa stal zázrak: dozvedel som sa, že ju poslali na služobnú cestu práve do môjho mesta! Posilnený nádejou, ktorá mi dávala krídla, som šiel tam, kde sme sa mohli stretnúť. Zoznámili sme sa, vymenili sme si adresy a začali sme si dopisovať. O pol roka som sa rozhodol požiadať ju o ruku, odpovedala: „Áno!“ Moje šťastie nepoznalo hraníc! Zobrali sme sa a neskôr sa nám narodil syn.

Boh mi dal všetko, o čom som sníval, zbavil ma komplexov a strachov, zbavil ma osamelosti a bezcieľnosti života. Moja mama, ktorá vidí naše rodinné šťastie, „sa rozmrazila“, začala počúvať naše slová o Bohu z Biblie. Verím, že čoskoro nastane čas, keď aj ona povie Bohu: „Áno“!

Preložené so súhlasom www.3angels.ru.

